

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 338/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S., S., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/187/2012 a jeho uznesením zo 17. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2013 doručená sťažnosť S. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/187/2012 a jeho uznesením zo 17. decembra 2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu v súdnom spore o zaplatenie 18 652 Sk (619,13 €) vedenom Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. 6 C/122/2007 (sťažovateľom bola žaloba pôvodne podaná Okresnému súdu Spišská Nová Ves, ktorého sudcovia boli krajským súdom vylúčení a vec bola prikázaná Okresnému súdu Rožňava, pozn.). Sťažovateľ v časti II. sťažnosti uviedol tento «skutkový a právny stav:

1. Sťažovateľ pôvodne podal v mesiaci apríl 2007 žalobu o zaplatenie 18 652 Sk s príslušenstvom.

2. Z dôvodu, že pohľadávka sťažovateľa bola v plnom rozsahu uspokojená v dobrovoľnej dražbe bytu, sťažovateľ vykonal podaním zo dňa 13. 12. 2007 späťvzatie návrhu na začatie konania

3. Uznesením... zo dňa 17. 12. 2007 Okresný súd Rožňava konanie o žalobe sťažovateľa zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania...

4. Proti uzneseniu... zo dňa 17. 12. 2007 podala odvolanie žalovaná v 1. rade, a to proti výroku o náhrade trov konania.

5. Krajský súd... uznesením... zo dňa 29. 01. 2008 vrátil vec súdu prvého stupňa ako predčasne predloženú (prvostupňové rozhodnutie nebolo doručené žalovanému v 2. rade, pozn.).

6. Následne Krajský súd... uznesením... zo dňa 15. 07. 2008 zrušil uznesenie Okresného súdu... zo dňa 17. 12. 2007 vo výroku o náhrade trov konania a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...

7. Uznesením... zo dňa 07. 07. 2010 Okresný súd... zaviazal žalobcu (sťažovateľa) zaplatiť žalovanej v 1. rade trovy konania vo výške 217,75 EUR, a to s odôvodnením, že konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby, preto vznikla žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania žalovanej.

8. Proti uzneseniu... podal odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že nakoľko späťvzatie bolo vykonané preto, lebo pohľadávka žalobcu voči žalovanej v 1. rade zanikla dobrovoľnou dražbou bytu, tak nebol dôvod pokračovať v súdnom konaní, preto mal súd

aplikovať § 146 ods. 2, veta druhá O. s. p., t. j. mal zaviazat' žalovaných platením náhrady trov konania, lebo síce konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žalobcom, ale návrh bol podaný dôvodne a na súde uplatnená pohľadávka bola až neskôr uhradená z výťažku z dobrovoľnej dražby.

9. *Následne Krajský súd... uznesením... zo dňa 30. 05. 2011 zrušil uznesenie Okresného súdu... zo dňa 07. 07. 2010 vo výroku o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanej v 1. rade trov konania a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...*

10. *Dňa 01. 03. 2012 rozhodol Okresný súd... uznesením..., že „žiadene z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“ čo je výrok identický s výrokom týkajúcim sa trov konania v uznesení... zo dňa 17. 12. 2007, teda v uznesení vydanom pred viac ako 4 rokmi,*

11. *Proti uzneseniu... sa odvolal žalobca (sťažovateľ). Krajský súd... rozhodol dňa 17. 12. 2012 uznesením č. k. 6 Co/187/2012-176 tak, že žalobcovým odvolaním napadnuté uznesenie č. k. 6 C/122/2007-148 potvrdil.»*

3. *Sťažovateľ namietal, že «Odhladnuc od toho, že približne 5 rokov sa rozhoduje o trovách konania, súd neaplikoval kogentnú normu vyplývajúcu z § 146 ods. 2, veta druhá O. s. p., dikcia ktorého stanovuje „Ak sa však pre správanie odporu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca...“».*

4. *Podľa názoru sťažovateľa „Porušovateľ... presvedčivo nevysvetlil, prečo by sa nemalo aplikovať zákonné kogentné ustanovenie a nevysvetlil ani, prečo sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu o absencii zavinenia zo strany účastníkov na zastavení konania. Rozhodnutie porušovateľa tak vykazuje prvky arbitrality, teda svojvôle.“*

5. *Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:*

„1. Základné právo na súdnu ochranu sťažovateľa... zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu... č. k. 6 Co/187/2012-176 zo dňa 17. 12. 2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu... č. k. 6 Co/187/2012-176 zo dňa 17. decembra 2012 Ústavný súd... zrušuje a vec vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

3. *Krajský súd... je povinný uhradiť sťažovateľovi... náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta...*

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co/187/2012 zo 17. decembra 2012, keď tvrdil, že odvolací súd porušil ním označené práva, keď potvrdil prvostupňový rozsudok v časti o trovách konania (nestotožnil sa s názormi sťažovateľa uvedenými v bodoch 3 a 4).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo

na to, aby jeho záležitost bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) OSP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy... Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

10. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie označených práv tým, že vo veci konajúce všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) nerozhodli v súlade s jeho názorom (namieta nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a naň nadväzujúcu interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej normy) o trovách konania (pozri body 3 a 4), v dôsledku čoho mali uvedené súdy nesprávne rozhodnúť o trovách konania.

11. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

12. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenia o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať (napr. III. ÚS 124/08). Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00, I. ÚS 93/08).

13. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové uznesenie (o trovách konania) ako vecne správne, primerane odôvodnil, resp. toto odôvodnenie nemožno považovať za arbitrárne, čo vyplýva z jeho odôvodnenia:

„Uznesením súd prvého stupňa rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodol tak potom, čo uznesením... zo dňa 17. 12. 2007 konanie o zaplatenie 18.652,- Sk s prísl. zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby zo strany žalobcu a potom, čo uznesením Krajského súdu... zo dňa 30. 5. 2011 bolo uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 7. júla 2010 vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 1. rade zrušené a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania žalovaného v 2. rade súd rozhodol uznesením... zo dňa 7. júla 2010 a v tejto časti (vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému v 2. rade) toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť.

V intenciách rozhodnutia Krajského súdu... zo dňa 30. mája 2011 súd skúmal, ktorý z účastníkov konania (žalobca, žalovaná v 1. rade) zaviniel zastavenie konania, či žaloba bola podaná dôvodne a z akých dôvodov došlo k jej späťvzatiu a dospel k záveru, že pre

absenciu zavinenia na zastavení konania účastníkmi je potrebné aplikovať ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a nepriznať účastníkom náhradu trov konania. Vychádzal pritom zo zistenia, že návrh na začatie konania bol podaný dôvodne, lebo v čase jeho začatia dňa 20. 4. 2007 žalobca disponoval splatnou pohľadávkou voči žalovaným a tak využil svoje právo a uplatnil ho súdnou cestou. Žalobca nemal v čase začatia konania vedomosť o tom, že sa bude konať dražba bytu vo vlastníctve žalovaných a že jeho pohľadávka bude z výťažku uspokojená. K späťvzatiu návrhu na začatie konania došlo dňa 13. 12. 2007 z dôvodu, že po vykonaní dobrovoľnej dražby bola jeho pohľadávka uspokojená. Konštatoval teda, že k späťvzatiu žaloby nedošlo pre správanie sa účastníkov a žalovaní v priebehu celého konania neprejavili žiadne znaky správania sa, ktoré by malo za následok späťvzatie žaloby.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca a navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a zaviazať žalovaných, aby mu spoločne a nerozdielne zaplatili náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná dôvodne a žalobca v čase začatia konania nemohol vedieť, že jeho pohľadávka bude uspokojená. K uspokojeniu pohľadávky žalobcu došlo až po podaní žaloby, kedy sa uskutočnila dobrovoľná dražba, a tak žalobcovi neostalo nič iné, ako vykonať späťvzatie. Z týchto dôvodov trval na aplikácii ust. § 146 ods. 2 druhej vety O. s. p...

Krajský súd... ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 1 O. s. p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Uznesenie je vo výroku vecne správne, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Správne, zákonu zodpovedajúce a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého uznesenia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o absencii zavinenia zo strany účastníkov na zastavení konania, kedy aplikácia ust. § 146 ods. 2 O. s. p. neprichádza do úvahy.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žaloba bola síce podaná dôvodne, pretože v čase jej podania žalobca disponoval splatnou pohľadávkou voči žalovaným, avšak

k späťvzatiu žaloby nedošlo pre správanie sa žalovaných. Žalovaní totiž dobrovoľne nárok žalobcu po podaní žaloby neuspokojili a z obsahu spisu nie je preukázané ani iné ich správanie, ktoré by malo vplyv na rozhodnutie žalobcu zobrať žalobu späť.

K späťvzatiu žaloby došlo potom, čo žalobou uplatnená pohľadávka žalobcu bola uspokojená z výťažku dobrovoľnej dražby bytu žalovaných, ktorá sa uskutočnila dňa 30. 11. 2007. K späťvzatiu žaloby teda nedošlo ani z dôvodov na strane žalobcu.

Za tohto stavu je možné konštatovať, že žiaden z účastníkov nezavinil zastavenie konania a za tejto situácie by bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by niektorý z nich mal znášať trovy konania druhého účastníka.

Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné a odvolací súd uznesenie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Účastníkmi odvolacieho konania boli iba žalobca a žalovaná v 1. rade, keďže o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade bolo už právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu... č. k. 6 C/122/2007-122 zo dňa 7. júla 2010. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto právo na náhradu trov odvolacieho konania, úspešná žalovaná v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania nežiadala priznať, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.“

14. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže (rešpektujúc uvedené v bode 15, pozn.) postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

15. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Vo všeobecnosti preto platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka

konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchylľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

16. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 229/07, III. ÚS 315/08) konštatuje, že práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

17. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní obsahu a spôsobu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým sa venoval problematike náhrady trov konania, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľa a napadnutým uznesením krajského súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že pri odôvodňovaní svojho právneho záveru sa odvolací súd pridľžal ustanovení § 219 ods. 1 a 2, § 224 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c) OSP, ktoré umožňovali zvoliť daný postup. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ

v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom vo veci rozhodujúcimi všeobecnými súdmi. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. V závere ústavný súd ešte uvádza, že vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania musí byť z odôvodnenia konkrétneho rozhodnutia zrejmé, na základe akých právnych predpisov súd rozhodoval a akými úvahami bol pri ich aplikácii vedený. Samozrejme, musí ísť o právnu normu, ktorú zákon dovoľuje na daný prípad použiť. V namietanom prípade bolo v právomoci a na posúdení krajského súdu, akým zákonne konformným spôsobom korešpondujúcim s výsledkom sporu sa postaví k výroku o náhrade trov konania (včítane odvolacieho konania) a aké ustanovenia (právne normy) príslušného právneho predpisu, teda Občianskeho súdneho poriadku použije. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne správne a trovy odvolacieho konania úspešnej žalovanej v 1. rade nepriznal, lebo o ich priznanie nežiadala. Závery krajského súdu nemožno považovať za jednostranné či obmedzené, pretože vzhľadom na ich odôvodnenosť ich ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľné.

20. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že proti pôvodnému uzneseniu zo 17. decembra 2007, ktorým okresný súd konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania (pozri bod 2.2 a 2.3), sťažovateľ odvolanie nepodal (podala ho iba žalovaná v I. rade a sťažovateľ iba v rámci vyjadrenia sa k jej odvolaniu uvádzal, že správne mal súd rozhodnúť o trovách konania v jeho prospech podľa § 146 ods. 2 OSP, pozn.), a teda bol s týmto rozhodnutím de facto spokojný (súhlasil s ním) a nepovažoval ho

za nezákonné (resp. neústavné). Nezanedbateľnou pri formovaní konečného právneho záveru ústavného súdu bola tiež výška spornej sumy.

21. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 112/05).

22. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013